

F° nr.:

Uitgifte

Repertoriumnummer 25/	Afgeleverd aan	Afgeleverd aan
Griffienummer 25/		
Rolnummer 22/561/A	Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:	Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:
Datum van uitspraak 19 januari 2024		
Familedossier nummer: 230101-22-00324		

Rechtsmiddelen

VERZET aangetekend op:

AR-nr.:

HOGER BEROEP/CASSATIE aangetekend op:

Rolnummer hof:

☒ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

☐ DABS ja

☒ DABS neen

☒ OM

Betekend bij exploit van Gdw.:

te

dd°

Uittreksel afgeleverd op

Aan BS

**rechtbank van eerste aanleg Antwerpen,
afdeling Antwerpen**

sectie familie- en jeugdrechtbank

vonnis

Aangeboden op
te ANTWERPEN

Niet te registreren
De e.a. inspecteur

Kamer AF9

Inzake:

A.I.

geboren te [België] op [datum] en wonende te [adres, België], met rijksregisternummer [...]

eisende partij

- vertegenwoordigd ter zitting door meester [naam] te [adres]

TEGEN:

T.M.

geboren te [Griekenland] op [datum] en wonende te [Griekenland], met rijksregisternummer

verwerende partij

- vertegenwoordigd ter zitting door meester [naam] te [adres]

* * * * *

1. rechtspleging

Op 20 oktober 2021 heeft de rechtbank een verzoekschrift ontvangen van de Belgische Centrale Autoriteit bij toepassing van art. 1322 decies Ger.W. en art. 11 6. van Verordening nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 (Brussel II-bis).

Op 28 oktober 2021 werden partijen verzocht om conclusies neer te leggen binnen drie maanden, waardoor de zaak aanhangig zou worden.

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van de volgende documenten die zich in het dossier van de rechtspleging bevinden:

- de conclusie van partij A.I., neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 26 januari 2022,
- de oproeping van partijen van 10 februari 2022.

Partijen werden vertegenwoordigd op de zitting van 22 december 2023.

De voorschriften van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

2. Situering en vorderingen

Partijen waren gehuwd te [België] op 8 juni 2013. Uit dit huwelijk werd een kind geboren:

- A.A., geboren te [Griekenland] op 11 augustus 2016.

De ouders woonden lange tijd samen in België. Moeder ging naar Griekenland om te bevallen. Enkele maanden na de geboorte keerde moeder met de minderjarige terug naar België.

Op 27 juni 2017 reisde het gezin naar Griekenland. De terugkeer was volgens vader voorzien voor eind augustus 2017 maar moeder keerde niet terug met het kind. Zij verblijven vandaag nog steeds in Griekenland.

De familierechtbank te Tongeren oordeelde op 4 april 2018 op verstek dat het kind hoofdverblijf en inschrijving zal hebben op het adres van vader.

De echtscheiding tussen partijen werd uitgesproken op 9 april 2019 en werd definitief op 24 juni 2019.

Op 30 oktober 2020 vatte de FOD Justitie, Centrale Autoriteit België, de Centrale Autoriteit Griekenland met een verzoek uitgaande van vader, wonende te Genk, met oog op de onmiddellijke terugkeer van het minderjarige kind A.A..

Op 29 juli 2021 wees de rechtbank van eerste aanleg te Korinthe het verzoek tot teruggeleiding af (**hierna: de Griekse weigeringsbeslissing**), volgens de Centrale Autoriteit België onder meer op grond van artikel 3 en 13b van het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen zoals aangevuld door de Verordening nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening nr. 1347/2000 (Brussel II bis), (**hierna Verdrag 1980**), en werd een omgangsregeling met vader bepaald in dat zelfde vonnis. Volgens partijen werd tegen dit vonnis hoger beroep aangetekend.

Vader vordert in zijn laatste conclusie van 16 november 2023, samengevat:

1. Te zeggen voor recht dat het verzoek tot terugbrenging van het kind, ontvankelijk en gegrond is;
2. Dienvolgens te bevelen dat het kind dient te worden teruggebracht naar België en te worden ingeschreven op het domicilieadres van de vader, [adres, België] of enig ander adres waarop het domicilie van de vader in de toekomst zou gevestigd worden;
3. Ondergeschikt akte te verlenen van het aanbod van vader om bijkomende argumentatie en stukken bij te brengen;
4. In meer ondergeschikte orde, indien de Rechtbank van oordeel is dat het ouderlijk gezag niet exclusief aan hem kan worden toegekend, te zeggen voor recht dat het ouderlijk gezag wordt uitgeoefend door beide ouders gezamenlijk;
5. In de meest ondergeschikte orde het meest uitgebreide omgangsrecht met het kind toe te kennen aan vader, meer bepaald omgangsrecht met overnachting in zijn (vakantie)verblijf in Korinthe of in enige andere plaats in Griekenland tijdens zijn verblijven in Griekenland meer bepaald gedurende zijn ganse verblijf, hetzij in de zomervakanties, hetzij tijdens de kerst- en paasvakanties, hetzij tijdens weekends; tijdens de volledige schoolvakanties (volgens de Griekse schoolkalender) in België, wanneer vader in de onmogelijkheid is om zich naar Griekenland te verplaatsen,

- waarbij moeder het kind dient te (laten) overbrengen naar België en terug dient te (laten) afhalen; waarbij vader moeder vooraf op de hoogte dient te brengen, via e-mail, wanneer hij naar Griekenland zal komen en hoelang hij er zal verblijven;
6. Moeder te veroordelen tot de kosten van het geding en de rechtplegingsvergoeding.

Moeder besluit in haar laatste conclusie van 31 maart 2022 tot afwijzing van de vordering van vader als zijnde ontvankelijk maar ongegrond en vordert de veroordeling van vader tot de kosten van het geding en de rechtsplegingsvergoeding.

3. Beoordeling – ontvankelijkheid en stukken

1. De weigeringsgronden van het Kinderontvoeringsverdrag 1980

De rechtbank stelt zich de vraag of de Griekse weigeringsbeslissing zich (eveneens) steunt op art. 12 lid 2 Verdrag 1980 (mogelijke integratie van het kind) en/of op art. 3 verdrag 1980 (er is geen ongeoorloofde verplaatsing omdat de gewone verblijfplaats in Griekenland was, of omdat er geen gezagsrecht werd geschonden). Weigeringen op basis van deze artikelen geven immers geen aanleiding tot een “tweede kans” procedure op grond van art. 11.6 Brussel II bis.

Naar oordeel van de rechtbank kan alleen na een weigering op grond van art. 13 Verdrag 1980 een “tweede kans” procedure ontvankelijk zijn onder Brussel II bis (en onder Brussel II ter (art. 29) is dit verder beperkt tot de weigeringen op grond van art. 13.1.b en 13.2, dus niet art. 13.1.a voor wat bijvoorbeeld berusting betreft).

De rechtbank te Korinthe besluit onder meer:

*“Op grond van het bovenstaande is duidelijk dat er in dit geval uiteraard **geen sprake kan zijn van een ongeoorloofde overbrenging** uit België naar Griekenland en een ongeoorloofde niet-terugzending van het kind, in de zin van de voormelde bepalingen van het Haagse Verdrag, aangezien dit alles gebeurde met de **toestemming van de eiser**.*

Afgezien van de hierboven opgesomde feiten is voorts aangetoond dat er tussen het minderjarige kind van de partijen en zijn moeder, de verweester, een bijzonder hechte band is ontstaan gezien de jonge leeftijd van het kind, maar ook aangezien de verweester zich als enige bezighield met de zorg voor het kind, zowel tijdens de echtelijke relatie van de partijen als na de beëindiging van die relatie.

*Door een eventuele terugkeer naar België loopt het kind **een ernstig risico** om terecht te komen in een situatie met niet te overziene gevolgen voor zijn normale geestelijke en lichamelijke ontwikkeling, aangezien hij zich zou moeten aanpassen aan een land met een onbekende sociale omgeving, een onbekende taal en vooral andere levensomstandigheden.*

Rekening houdend met het bovenstaande en aangezien er geen bewijs is van ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde niet-terugzending van het kind van de partijen door de verweester, dient de terugkeer van deze laatste naar zijn vader, de eiser, in België niet te worden bevolen, aangezien er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 13 van het in het begin genoemde Internationaal Haagse Verdrag, vermits de vader ermee had ingestemd dat het kind in Griekenland zou blijven en hij door zijn terugkeer een ernstig risico zou lopen om te

worden blootgesteld aan een geestelijk gevaar en in een ondragelijke toestand zou worden gebracht.”

Partijen nemen geen (uitgebreid) standpunt in over de ontvankelijkheid van huidige vordering. Gelet op de tegensprekelijkheid van het debat en de rechten van verdediging nodigt de rechtbank partijen uit om standpunt in te nemen over de vraag wat de juiste gronden zijn geweest van de Griekse weigeringsbeslissing en indien het niet uitsluitend art. 13 Verdrag 1980 is, of de procedure al dan niet ontontvankelijk zou kunnen zijn.

Aan deze vraag gaat ook de vraag vooraf of de Griekse weigeringsbeslissing definitief is dan wel of er hoger beroep tegen zou zijn ingesteld waarbij de weigeringsgronden in beroep mogelijks anders worden aangestipt en gearticuleerd. De rechtbank stelt immers vast dat er een onverenigbaarheid is in Griekenland tussen de Griekse weigeringsbeslissing en het bijgebrachte arrest van Napflio van 29 december 2022 inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid. Deze laatste heeft immers geoordeeld dat er helemaal geen ongeoorloofde verplaatsing is geweest omdat de gewone verblijfplaats van het kind altijd in Griekenland is geweest.

In die zin is het dan ook bijkomend belangrijk dat de rechtbank in kennis wordt gesteld van het feit of de Griekse weigeringsbeslissing definitief is dan wel of een beroep hangende is of nog kan worden ingesteld, aangezien het niet ondenkbaar is dat ditzelfde Hof ook in die lijn de gronden van de Griekse weigeringsbeslissing zou hervormen.

Partijen verklaren allebei dat er inderdaad beroep zou zijn ingesteld tegen deze beslissing. Het resultaat van de beroepsprocedure ligt niet voor.

Alleszins kan de rechtbank zich niet buigen over een “tweede kans” procedure zonder hierover duidelijkheid te krijgen en zonder kennis te hebben van de eventuele beroepsbeslissing.

2. Is de mogelijkheid om een tweede kans procedure in te stellen na een weigering van terugkeer op grond van art. 13 onbeperkt?

Een tweede aspect waarover door de partijen standpunt dient te worden ingenomen is hetgeen volgt.

De tekst van de verordening Brussel II bis (at. 11.6) en Brussel II ter (art. 29) voorziet de mogelijkheid, wanneer een weigeringsbeslissing op grond van art. 13 steunt, om een tweede kans procedure in te stellen binnen de 3 maanden na de uitnodiging conform art. 11.7.

Evenwel dient de vraag te worden gesteld hoe dit kan stroken met de geest van de verordening wanneer de terugkeerprocedure zelf start op een ogenblik waarop de internationale bevoegdheid van de staat van herkomst reeds niet meer bestaat, en dit wegens de regel van art. 10 Brussel II bis of art. 9 Brussel II ter.

Wanneer de terugkeerprocedure lange tijd na de verplaatsing begint en bijgevolg de internationale bevoegdheid reeds is overgegaan naar de nieuwe staat, kan het instellen van

een late terugkeerprocedure gevolgd door een weigering van terugkeer, (indien niet op grond van art. 12.2 maar van art. 13), de bevoegdheid van de staat van herkomst dan doen herleven?

De volgende bijkomende vragen stellen zich in dat geval:

- of de procedure op basis van art. 11.6 kan worden ingesteld (en dus ontvankelijk kan zijn) wanneer de lidstaat van de rechter bij wie ze aanhangig wordt gemaakt eigenlijk niet meer bevoegd was, gelet op art. 10, op het ogenblik waarop de terugkeerprocedure die uitmondde op de weigeringsbeslissing werd ingesteld, omdat deze tussenkwam meer dan een jaar nadat de achtergelaten ouder kennis had gekregen van de verblijfplaats van het kind en het kind ondertussen een nieuwe gewone verblijfplaats had verworven,
- en hoe zit het indien bijkomend, een rechter van de staat van toevlucht die ondertussen bevoegd werd op grond van art. 8 waarbij art. 10 niet meer toepasselijk was, een beslissing heeft genomen over de ouderlijke verantwoordelijkheid. Kan dan een tweede kansprocedure nog ontvankelijk zijn?

3. Het gezag van gewijsde

Indien er al over de zaak zou kunnen worden geoordeeld heeft de rechtbank geen informatie over de datum en de inhoud van het vonnis van Korinthe over de grond van de zaak dat door het arrest van Nafplio van 29 december 2022 werd bevestigd (al was het op andere gronden). Evenwel moet dit vonnis en dit arrest erkend worden door huidige rechtbank. Een controle van de bevoegdheid van de Griekse rechter door huidige rechtbank is niet toegelaten (art.24).

Alleszins dient de rechtbank in kennis te worden gesteld van de inhoud van het eerste vonnis, om te kunnen beslissen over het gezag van gewijsde dat hieraan moet worden toegekend.

De rechtbank verwijst hierbij naar een [arrest van 19 november 2015, zaak C-455/15 \(PPU\)](#), inzake P tegen Q, waarbij de vraag was gesteld of de erkenning van een vonnis gegeven door de rechter van de staat van toevlucht die zich (kennelijk ten onrechte) bevoegd had verklaard, kon geweigerd worden door de rechter van de staat van herkomst in een ontvoeringssituatie, op grond van de onjuiste appreciatie van de bevoegdheid en bijgevolg de onbevoegdheid van de staat van toevlucht. Het Hof antwoordde er erkenning moest zijn en de toetsing van de bevoegdheid niet mocht gebeuren, gelet op art. 24.

Evenwel dient de rechtbank vast te stellen dat, in tegenstelling tot de casus P tegen Q, de Griekse rechter wel degelijk bevoegd was op het moment van zijn saisine:

- De Griekse procedure over de echtscheiding en ouderlijke verantwoordelijkheid is ingesteld op 15/2/2019 (zie eerste blad arrest van Nafplio van 29/12/2022);
- Volgens de Griekse beroepsrechter was de gewone verblijfplaats van het kind altijd in Griekenland en is er nooit een ongeoorloofde verplaatsing gebeurd;
- Zelfs indien de gewone verblijfplaats van het kind vóór augustus 2017 in België was geweest en men wel degelijk van een ongeoorloofde verplaatsing zou kunnen spreken, dan nog zou de Griekse rechter op 15/2/2019, datum van zijn saisine, bevoegd zijn op grond van art. 8 Brussel II bis aangezien de gewone verblijfplaats van het kind ondertussen wel in Griekenland is gevestigd, omdat de afwijkende regel van art. 10 Brussel II bis dan niet meer kon ingeroepen worden:
 - a) de vader heeft berust (eventueel);

- of minstens b.i) geen terugkeer verzoek ingesteld binnen het jaar van de “niet-terugkeer”;
- Het feit dat een rechter in Tongeren wel binnen het jaar werd geadieerd over het bodemgeschil, procedure die uitmondde op een verstekvonnis 4/4/2018 en niet meer hangende was, is niet voldoende om de bevoegdheid van de Belgische rechter *ad vitam* te consolideren door de jaren heen. Art.10.b.i heeft het immers over de terugkeerprocedure, niet de bodemprocedure.

Tot slot werd ook over de omgangsregeling reeds geoordeeld in het zelfde vonnis van de Griekse weigeringsbeslissing. Indien de rechter zich hiervoor heeft gesteund op zijn bevoegdheid ten gronde, is ook dit een bodembeslissing die huidige rechtbank zal moeten erkennen.

4. Beslissing

De rechtbank beslist op tegenspraak.

Beveelt in toepassing van artikel 774, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, ambtshalve de heropening der debatten om voormelde redenen.

Heropent de debatten overeenkomstig artikel 775 van het Gerechtelijk Wetboek naar de zitting van de kamer AF9 van 14 juni 2024 om 10:20 uur, in aanwezigheid van het openbaar ministerie, teneinde partijen toe te laten de nodige bewijsstukken, zoals hoger werd gevraagd, neer te leggen en standpunt in te nemen over de door de rechtbank gestelde vragen.

Zegt dat partijen bij gerechtsbrief en in voorkomend geval hun advocaten bij gewone brief door de griffier zullen worden verwittigd met inachtneming van de termijn voor de dagvaardingen.

Houdt de uitspraak over de kosten aan.

Dit vonnis werd uitgesproken op negentien januari tweeduizend vierentwintig in openbare zitting van de Kamer AF9, die samengesteld was uit:

- , familierechter
- , griffier